

Anonymiserad version

Översättning

C-78/22-1

Mål C-78/22

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

7 februari 2022

Domstol som begär förhandsavgörande:

Vrchní soud v Praze (Republiken Tjeckien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

24 januari 2022

Klagande:

ALD Automotive s.r.o.

Motpart (svarande i första instans):

DY, syndyk masy upadłości dłużniczki GEDEM-STAV a.s.

VRCHNÍ SOUD V PRAZE

(Appellationsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien)

... Republiken Tjeckien

...

[processuella frågor i nationell rätt]

Parterna i målet vid den nationella domstolen

Klagande:

ALD Automotive s.r.o., ...

... Prag 10

Republiken Tjeckien

...

Motpart: **DY, ...**
... Nowy Jiczyn
Republiken Tjeckien
...
...
konkursförvaltare för gäldenären GEDEM-STAV
a.s., ...
... Pardubice
Republiken Tjeckien

Bakgrund och faktiska omständigheter i det nationella målet

- 1 Klaganden har ingått avtal med GEDEM-STAV a.s., nedan även kallad gäldenären, om uthyrning av lös egendom, nedan även kallade avtalen 1-5 [utelämnas], som även omfattade klagandens allmänna avtalsvillkor för operationell leasing, nedan även kallade ”allmänna avtalsvillkor”.
- 2 Enligt artikel 4.1.4 i de allmänna avtalsvillkoren skulle klaganden utfärda separata fakturor till gäldenären för de avbetalningar som skulle betalas enligt avtalen 1-5, medan gäldenären enligt artikel 4.1.1 i de allmänna avtalsvillkoren var skyldig att betala alla avbetalningar med det överenskomna beloppet i tid.
- 3 Klaganden utfärdade följande fakturor till gäldenären för hyran enligt avtalen 1-5:
 - [1] faktura nr 005–09316/16 av den 27 april 2016 på 1762,60 CZK, som skulle betalas den 14 maj 2016, som omfattar hyran för uthyrningen från den 27 april 2016 till utgången av denna kalendermånad enligt avtal 4,
 - [2] faktura nr 005–09317/16 av den 27 april 2016 på 1762,60 CZK, som skulle betalas den 14 maj 2016, som omfattar hyran för uthyrningen från den 27 april 2016 till utgången av denna kalendermånad enligt avtal 5,
 - [3] faktura nr 005–09400/16 av den 2 maj 2016 på 5361,50 CZK, som skulle betalas den 19 maj 2016, som omfattar hyran för uthyrningen från den 2 maj 2016 till utgången av denna kalendermånad enligt avtal 1,
 - [4] faktura nr 005–09401/16 av den 2 maj 2016 på 5361,50 CZK, som skulle betalas den 19 maj 2016, som omfattar hyran för uthyrningen från den 2 maj 2016 till utgången av denna kalendermånad enligt avtal 2,
 - [5] faktura nr 005–09402/16 av den 2 maj 2016 på 5361,50 CZK, som skulle betalas den 19 maj 2016, som omfattar hyran för uthyrningen från den 2 maj 2016 till utgången av denna kalendermånad enligt avtal 3,
 - [6] faktura nr 005–10178/16 av den 1 maj 2016 på 26 426,60 CZK, som skulle betalas den 18 maj 2016, som omfattar hyran för uthyrningen för maj 2016 enligt avtalen 4 och 5,

[7] faktura nr 005–12822/16 av den 1 juni 2016 på 42 943,40 CZK, som skulle betalas den 18 maj 2016, som omfattar hyran för uthyrningen för juni 2016 enligt avtalen 1-5,

[8] faktura nr 005–15548/16 av den 1 juli 2016 på 42 943,40 CZK, som skulle betalas den 27 juli 2016, som omfattar hyran för uthyrningen för juli 2016 enligt avtalen 1-5,

[9] faktura nr 005–18257/16 av den 1 augusti 2016 på 42 943,40 CZK, som skulle betalas den 18 augusti 2016, som omfattar hyran för uthyrningen för augusti 2016 enligt avtalen 1-5,

[10] faktura nr 005–21034/16 av den 1 september 2016 på 31 932,20 CZK, som skulle betalas den 19 september 2016, som omfattar hyran för uthyrningen för september 2016 enligt avtalen 1, 4 och 5,

nedan gemensamt även kallade fakturorna. Gäldenären har inte betalat de skulder som fakturorna avsåg.

- 4 Efter det att borgenären hade gett in en konkursansökan mot gäldenären som inkom till Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (Regionala domstolen i Hradcu Kralove – avdelningen i Pardubicích, Republiken Tjeckien), nedan även kallad konkursdomstolen, beslutade konkursdomstolen den 27 juli 2016 att inleda ett insolvensförfarande mot gäldenären, i vilket konkursdomstolen genom sitt beslut av den 12 april 2017 [utelämnas] konstaterade att det fanns skäl att förklara gäldenären i konkurs och förklarade gäldenären i konkurs genom likvidation av gäldenärens tillgångar och utsåg en konkursförvaltare (nedan konkursförvaltaren).
- 5 Klaganden ingav en anmälan av fordringar [utelämnas], nedan även kallad anmälan, i vilken klaganden bland annat [utelämnas] anmälde delfordringar på 249 036,42 CZK, nedan även kallade fordran 1, som grundade sig på avtal. Fordran 1 omfattar ett belopp på 206 799,13 CZK för obetalda hyror, lagstadgad dröjsmålsränta på 12 237,29 CZK och indrivningskostnader på 30 000 CZK, vilket motsvarar 1200 CZK för varje utestående delbetalning av hyra enligt avtalen 1–5 (inklusive 25 betalningar), som fastställts enligt 3 § i nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích (regeringens förordning nr 351/2013 om fastställande av dröjsmålsränta, indrivningskostnader, fastställande av ersättning till likvidatorn, konkursförvaltaren, och den medlem i den juridiska personens organ som utsetts av domstolen och om reglering av vissa av Obchodní věstníku (organ för offentliggörande i handelsfrågor) frågor, offentliga register över juridiska och

fysiska personer och förteckningar över holding-fonder samt förteckningar över uppgifter om verkligt huvudmannaskap), nedan även kallad förordningen.

- 6 Vid ytterligare en förhandling om kontrollen av fordran som ägde rum vid konkursdomstolen den 30 oktober 2017 bestred motparten bland annat fordran 1 och beloppet på 30 000 CZK och gjorde gällande att indrivningskostnaderna för hyrorna endast kunde godkännas om de hade utdömts slutligt.
- 7 Klaganden framställde en invändning vid konkursdomstolen inom den föreskrivna tidsfristen och sökte erkännande av dess fordringar som hade bestritts, däribland den bestridda delen av fordran 1 med motiveringen att kravet på ersättning för kostnader enligt 3 § i förordningen uppkommer redan när gäldenären kommer i dröjsmål. Denna uppfattning grundades på 513 § i zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (lag nr 89/2012, civillagen), nedan kallad den tjeckiska civillagen, och på Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner, nedan även kallat direktivet [utelämnas] [ytterligare information om insolvensförfarandet]
- 8 Genom dom av den 28 maj 2018 [utelämnas] fann konkursdomstolen, å ena sidan, vad gäller fordran 1, att indrivningskostnaderna på 6000 CZK var skäliga (punkt 1 i domslutet), men ogillade, å andra sidan, i övrigt yrkandet om fastställelse av förekomsten av fordran 1 vad gäller indrivningskostnaderna på 24 000 CZK (punkt II i domslutet). I domskälen påpekade konkursdomstolen (förenklat) att ett krav på ersättning för kostnader enligt 3 § i förordningen uppkommer om borgenären vidtar någon åtgärd mot gäldenären för att driva in fordringar; i det aktuella fallet kan (först) anmälan anses utgöra en sådan åtgärd. Konkursdomstolen har understrukt att begreppet ”varje förfallen fordran som indrivits” i enlighet med 3 § i förordningen ska förstås som förfallna fordringar som har en självständig rättslig grund. Eftersom klaganden hade gjort gällande fordringar enligt fem avtal, hade den rätt till en ersättning för de kostnader som var hänförliga till indrivningen av varje förfallen fordran på 5 x 1200 CZK, det vill säga 6000 CZK, och i övrigt skulle klagandens invändning mot denna fordran avslås.
- 9 Klaganden överklagade domen inom den föreskrivna fristen med avseende på punkt II i domslutet (och punkt III om rättegångskostnader) och yrkade att Vrchní soud v Praze (Appellationsdomstolen i Prag), nedan även kallad överdomstolen eller den hänskjutande domstolen, skulle ändra domen genom att fastställa den bestridda delen av kostnaderna som uppkommit i samband med indrivningen av fordran 1 vad beträffar kapitalbeloppet, utöver vad som fastställts i punkt I i domslutet (24 000 CZK) och att motparten skulle förpliktas att ersätta klagandens rättegångskostnader, eller att den hänskjutande domstolen skulle upphäva den överklagade delen av domen och återförvisa målet till förstainstansrätten för fortsatt handläggning. Förenklat har klaganden bland annat gjort gällande följande:

[1] Inom ramen för avtalen 1–5, som ingåtts i enlighet med 1723 § i den tjeckiska civillagen, utfärdade klaganden separata fakturor till gäldenären som omfattade enskilda avbetalningar, i enlighet med artikel 4.1.4 i de allmänna avtalsvillkoren, och dessa fakturor skulle betraktas som en begäran om betalning av det utestående beloppet eller ett sätt att identifiera de anspråk som härrör från avtalsförhållandet och det sätt på vilket betalningsanspråket skulle fullgöras, i den mening som avses i Nejvyšší souds (Högsta domstolen, Republiken Tjeckien) ståndpunkt i dom av den 19 september 2011, ref. 28 Cdo 4936/2010.

[2] Gäldenärens dröjsmål är kopplat till utfärdandet av 25 specifika fakturor, som bör behandlas som grunden för uppkomsten av anspråket på de kostnader som gjorts gällande som uppstått i samband med indrivningen av hyran enligt avtalen 1-5.

[3] De nationella domstolarna är skyldiga att agera i enlighet med unionsrätten och är således bundna av bland annat artiklarna 2.4 och 3.1 i direktivet.

- 10 Vrchní soud v Praze (appellationsdomstolen i Prag) har i egenskap av överdomstol fastställt den dom som Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (Regionala domstolen i Hradcu Kralove – avdelningen i Pardubicích, Republiken Tjeckien) meddelade den 28 maj 2018 [utelämnas] i punkterna II och III i domslutet [utelämnas], och har slagit fast att ingen av parterna har rätt till ersättning för rättegångskostnaderna för överklagandet [utelämnas]. I domskälen till sin dom instämde den hänskjutande domstolen i den tolkning som förstainstansrätten gjort av uttrycket ”varje förfallen fordran som indrivits” enligt 3 § i förordningen med avseende på enskilda avtal (avtalen 1-5) och godtog inte klagandens ståndpunkt att detta uttryck skulle tolkas med avseende på enskilda fakturor. Domstolen fann att den slutsats som förstainstansrätten kom fram till var förenlig med artikel 2.4 i direktivet och likställde begreppet ”förfallna betalningar” med begreppet ”uppkommen fordran”, vilket under omständigheterna i detta fall tillämpas på ett sådant sätt att klaganden sammanlagt har fem fordringar gentemot gäldenären enligt avtalen 1-5, oavsett den månatliga faktureringen av enskilda hyresbetalningar för uthyrningen.
- 11 [utelämnas] [information om förfarandet för författningsbesvär som klaganden riktat till Ústavní soud (Författningsdomstolen i Republiken Tjeckien)]
- 12 [utelämnas] [Ústavní soud (Författningsdomstolen) fann att Vrchní soud v Praze (appellationsdomstolen i Prag), genom att inte hänskjuta en fråga om förhandsavgörande till EU-domstolen, hade kränkt klagandens författningsenliga rätt till rättegång].

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 13 I artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat EUF-fördraget) föreskrivs följande:

”Europeiska unionens domstol ska vara behörig att meddela förhandsavgöranden angående

a) tolkningen av fördragen,

b) giltigheten och tolkningen av rättsakter som beslutas av unionens institutioner, organ eller byråer.

...

När en sådan fråga uppkommer i ett ärende vid en domstol i en medlemsstat, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, ska den nationella domstolen föra frågan vidare till domstolen.”

14 Skälen 2, 3, 8, 9, 12, 18, 19 och 22 i direktivet har följande lydelse:

”(2) De flesta varor och tjänster tillhandahålls på den inre marknaden av ekonomiska aktörer till andra ekonomiska aktörer och offentliga myndigheter med senare betalning, genom att leverantören ger kunden tid att betala fakturan enligt överenskommelse mellan parterna och enligt vad som anges i fakturan eller föreskrivs enligt lag.

(3) Många betalningar vid handelstransaktioner mellan ekonomiska aktörer eller mellan ekonomiska aktörer och offentliga myndigheter görs senare än vad som parterna enats om i avtalet eller i standardavtalsvillkoren. Trots att varorna och tjänsterna tillhandahållits betalas fakturorna för dem i många fall långt efter förfallodatum. Dessa sena betalningar inverkar negativt på företagens likviditet och komplicerar deras ekonomiska förvaltning. Det påverkar också deras konkurrenskraft och lönsamhet när borgenären behöver extern finansiering på grund av sena betalningar. Risk för en sådan negativ inverkan ökar markant i tider av ekonomisk nedgång när det är svårare att få finansiering.

(8) Tillämpningsområdet för detta direktiv bör begränsas till betalningar som görs som ersättning vid handelstransaktioner. Detta direktiv bör inte reglera transaktioner med konsumenter, räntor i samband med andra betalningar, t.ex. betalningar enligt lagstiftningen om checkar och växlar, eller betalningar av skadestånd, inbegripet betalningar från försäkringsbolag. Medlemsstaterna bör också kunna undanta skulder som är föremål för insolvensförfaranden, inklusive förfaranden som syftar till omstrukturering av skulder.

(9) Detta direktiv bör reglera samtliga handelstransaktioner oberoende av om de sker mellan privata eller offentliga företag eller mellan företag och offentliga myndigheter, med beaktande av att offentliga myndigheter verkställer ett stort antal betalningar till företag. Direktivet bör följaktligen också reglera alla handelstransaktioner mellan huvudentreprenörer och deras leverantörer eller underleverantörer.

(12) Sen betalning är ett avtalsbrott som har blivit ekonomiskt intressant för gäldenärer i de flesta medlemsstater genom att räntan vid sen betalning är låg eller obefintlig och/eller indrivningsförfarandena långsamma. Det krävs en avgörande kulturförändring, så att betalningar i rätt tid blir standard och undantaget från rätten att ta ut ränta bör alltid anses vara ett grovt oskäligt avtalsvillkor eller bruk, för att vända denna utveckling och motverka sena betalningar. En sådan förändring bör också inbegripa införandet av särskilda bestämmelser om betalningstider och om ersättning till borgenärerna för de kostnader som uppstått samt bl.a. att undantag från rätten till ersättning för indrivningskostnader ska betraktas som grovt oskäligt.

(18) En faktura innebär början på en begäran om betalning och är en viktig handling i transaktionskedjan för tillhandahållande av varor och tjänster, bland annat för att bestämma betalningsfristen. För de syften som avses i detta direktiv bör medlemsstaterna främja system som ger rättssäkerhet när det gäller det exakta datumet för gäldenärens mottagande av fakturor, inbegripet på området för elektronisk fakturering, där mottagandet av fakturor kan generera elektroniska belegg och som delvis skulle kunna omfattas av bestämmelserna om fakturering i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt.

(19) Borgenären måste få skälig ersättning för sina indrivningskostnader till följd av sena betalningar för att motverka sena betalningar. Indrivningskostnaderna bör också omfatta indrivning av administrativa kostnader och ersättning för interna kostnader till följd av sena betalningar, för vilka detta direktiv bör fastställa ett minsta fast belopp som får kumuleras med räntan vid sen betalning. Syftet med ersättning i form av ett fast belopp bör vara att begränsa de administrativa och interna kostnaderna i samband med indrivning. Ersättning för indrivningskostnader bör fastställas utan att det påverkar tillämpningen av nationella bestämmelser enligt vilka en nationell domstol får bevilja borgenären ersättning för annan skada avseende gäldenärens betalningsförsening.

(22) Detta direktiv bör inte hindra betalning genom avbetalning eller delbetalning. Varje avbetalning eller delbetalning bör emellertid betalas enligt de överenskomna villkoren och omfattas av de bestämmelser om sena betalningar som fastställs i detta direktiv.”

15 I artikel 1 i direktivet föreskrivs följande:

”1. Syftet med detta direktiv är att bekämpa sena betalningar vid handelstransaktioner, för att se till att den inre marknaden fungerar väl och därigenom främja företagens, särskilt de små och medelstora företagens, konkurrenskraft.

2. Detta direktiv ska gälla alla betalningar som görs som ersättning vid handelstransaktioner.

3. Medlemsstaterna får undanta skulder som är föremål för ett insolvensförfarande mot gäldenären, inklusive förfaranden som syftar till omstrukturering av skulder.”

16 I artikel 2.1 och 2.3-2.5 i direktivet föreskrivs att i detta direktiv avses med

”1. handelstransaktioner: transaktioner mellan företag eller mellan företag och offentliga myndigheter som leder till leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster mot ersättning,

3. företag: varje organisation, utom en offentlig myndighet, som handlar inom sin oberoende ekonomiska eller yrkesmässiga verksamhet, även om den verksamheten bedrivs av en ensam person,

4. sen betalning: betalning som inte skett inom den avtalsenliga eller lagstadgade tidsfristen för betalning och där de villkor som fastställts i artikel 3.1 [eller 4.1] har uppfyllts,

5. ränta vid sen betalning: lagstadgad ränta vid sen betalning eller ränta till en räntesats som är avtalad mellan företag, om inte annat följer av artikel 7,

...”

17 I artikel 3.1 i direktivet föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären, vid handelstransaktioner mellan företag, är berättigad till ränta vid sen betalning utan att det krävs en påminnelse om följande villkor är uppfyllda:

a) Borgenären har fullgjort sina avtalsenliga och lagstadgade skyldigheter.

b) Borgenären har inte mottagit det förfallna beloppet i tid, under förutsättning att gäldenären inte är ansvarig för dröjsmålet.

18 I artikel 5 i direktivet anges följande:

”Detta direktiv ska inte påverka parternas möjligheter att, i enlighet med de relevanta bestämmelserna i tillämplig nationell rätt, avtala om betalningsplaner för avbetalningar. Då någon av avbetalningarna inte görs före det överenskomna datumet, ska ränta och ersättning som föreskrivs i detta direktiv beräknas endast på grundval av de belopp som förfallit.”

19 Artikel 6.1 och 6.2 i direktivet har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären, om ränta vid sen betalning ska utgå vid handelstransaktioner i enlighet med artikel 3 eller 4, har rätt till minst ett fast belopp om 40 EUR av gäldenären.

2. Medlemsstaterna ska se till att det fasta belopp som avses i punkt 1 är betalbart utan att det krävs en påminnelse och som ersättning för borgenärens egna indrivningskostnader.”

Tjeckisk rätt

20 I 2 § 3 i den tjeckiska civillagen föreskrivs följande:

”Tolkningen och tillämpningen av en lagbestämmelse får inte strida mot god sed eller leda till grymma eller hänsynslösa handlingar som kränker den vanliga mänskliga sårbarheten.”

21 I 513 § i den tjeckiska civillagen föreskrivs följande:

”Ränta på en fordran, dröjsmålsränta och kostnader för indrivning av denna fordran är kopplade till fordran.”

22 I 1721 § i den tjeckiska civillagen anges följande:

”Inom ramen för ett avtalsförhållande har borgenären rätt att kräva att gäldenären betalar ett visst belopp för att fullgöra förpliktelsen och gäldenären är skyldig att tillgodose denna rätt genom betalning av skulden.”

23 1968 § i den tjeckiska civillagen har följande lydelse:

”En gäldenär som inte betalar sin skuld på ett korrekt sätt inom den föreskrivna fristen kommer i dröjsmål. Gäldenären är inte ansvarig för dröjsmålet om han eller hon inte kan betala sina skulder på grund av dröjsmål från borgenärens sida.”

24 I 2 § i förordningen anges följande:

”Dröjsmålsräntan ska motsvara den årliga reporäntan som ska fastställas av Česká národní banka (Tjeckiska nationalbanken, Republiken Tjeckien) den första dagen i det kalenderhalvår under vilket dröjsmålet inträffade, plus 8 procentenheter.”

25 3 § i förordningen har följande lydelse:

”När det rör sig om en ömsesidig förpliktelse mellan ekonomiska aktörer eller om innehållet i en ömsesidig förpliktelse mellan en ekonomisk aktör och en upphandlande myndighet enligt lagen om offentlig upphandling medför en skyldighet att mot vederlag tillhandahålla varor eller tjänster till den upphandlande myndigheten, uppgår minimikostnaden för indrivning av varje fordran till 1 200 CZK.”

Skälen till att förhandsavgörande begärs

26 Den hänskjutande domstolen, som är en domstol mot vars avgöranden det inte finns något (ordinärt) rättsmedel enligt nationell lagstiftning (artikel 267 FEUF),

har kommit till slutsatsen att det är nödvändigt att hänskjuta frågor till Europeiska unionens domstol om [utelämnas] tolkningen av direktivet.

- 27 Den fråga som den hänskjutande domstolen har att ta ställning till är begränsad till en bedömning av hur begreppet ”handelstransaktioner” i den mening som avses i direktivet ska tolkas när det är fråga om avtal om upprepade eller fortlöpande prestationer, med avseende på vilka borgenären kontinuerligt fakturerar fordringar till gäldenären. I förevarande fall kan fler möjliga tolkningsresultat antas; närmare bestämt kan ”handelstransaktion” i enlighet med artikel 6.1, alternativt artiklarna 3 och 4 i direktivet, förstås som:

(a) varje enskild betalning som föreskrivs i avtalet, således till exempel varje månadshyra för uthyrning och andra självständiga fordringar som härrör från avtalet (skadestånd etcetera);

(b) varje betalning som faktureras enligt avtalet, således till exempel summan av flera delfordringar som är föremål för en gemensam faktura;

(c) summan av de fordringar som anges i avtalet för vilka en fordran på dröjsmålsränta samtidigt uppstår;

(d) summan av de fordringar som anges i avtalet på upprepade eller fortlöpande prestationer (till exempel hyra), medan andra fordringar som härrör från samma avtal (till exempel avtalsviten) utgör separata transaktioner;

(e) summan av alla fordringar som härrör från ett enda avtal, som betraktas som en gemensam avtalsgrund.

- 28 Det bör även noteras att uppkomsten av en fordran på ett fast belopp om 40 euro är kopplad till den tidpunkt då rätten till dröjsmålsränta uppkommer inom ramen för en handelstransaktion (artikel 6.1 i direktivet), medan de tjeckiska bestämmelserna om fordringar på ett fast belopp om 1 200 CZK inte uttryckligen reglerar tidpunkten för fordrans uppkomst (3 § i förordningen).

- 29 Mot bakgrund av det ovan anförda anser den hänskjutande domstolen att det inte är uppenbart att syftet med direktivet skulle uppnås om en schablonersättning skulle täcka flera sena betalningar som härrör från ett enda avtal eller om syftet med direktivet tvärtom skulle uppnås om full ersättning skulle utges för varje sen delbetalning, även om de utestående betalningarna endast avsåg mindre belopp (i synnerhet om de skulle vara lägre eller till och med avsevärt lägre än schablonbeloppet för ersättningen). Enligt tjeckisk lag kan det i sådana fall övervägas om fastställandet att ett sådant krav är välgrundat inte strider mot god sed (2 § 3 i den tjeckiska civillagen), vilket skulle innebära att det är berättigat att vägra ersättning.

- 30 För fullständighetens skull tillägger den hänskjutande domstolen att den är medveten om att en begäran om förhandsavgörande framställdes vid Europeiska unionens domstol den 5 november 2020 [utelämnas], mål C-585/20 [utelämnas], i

vilken den första tolkningsfrågan liknar den i den hänskjutande domstolens första fråga. Eftersom den första frågan i mål C-585/20 framför allt emellertid avser konkreta frågor om tillämpningen av artikel 6.1 i direktivet i administrativa förfaranden, är den hänskjutande domstolen inte säker på att svaret på den tolkningsfrågan kommer att utgöra en lämplig grund för att besvara de frågor som ställts i förevarande fall.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

- 31 Av ovan angivna skäl har den hänskjutande domstolen ställt följande tolkningsfrågor till Europeiska unionens domstol enligt artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt:

[1]] Vilka kriterier ska vara uppfyllda för att en fordran på minst det fasta belopp om 40 euro som avses i artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner, i samband med avtal om upprepade eller fortlöpande prestationer, ska uppkomma?

[2]] Kan medlemsstaternas domstolar vägra att bifalla en sådan fordran som avses i artikel 6.1 i ovannämnda direktiv med hänvisning till att allmänna privaträttsliga principer är tillämpliga?

[3]] För det fall den andra frågan besvaras jakande, vilka villkor ska vara uppfyllda för att medlemsstaternas domstolar ska kunna vägra att fastställa att den fordran som avses i artikel 6.1 i det ovannämnda direktivet ska betalas?

Prag, den 24 januari 2022

[utelämnas]

[utelämnas] [underskrift]